

NOTE DE STUDIU

Schita cărții

1,2 ÎMPĂRAȚI**J. Vernon McGee**

Cea de-a doua dintr-o serie de trei cărți duble. Inițial, a fost o singură carte, împărțită ulterior în două de traducătorii Septuagintei.

AUTORUL:

Deși autorul este necunoscut, putem spune că textul a fost scris în timpul în care primul Templu era încă în picioare (1 Împ. 8:8). Conform tradiției, Ieremia este autorul. Experții moderni atribuie “profeților” paternitatea acestor cărți.

TEMA:

Standardul împărăției: “la fel ca tatăl său, David” (expresie care se repetă de 9 ori în 1 Împărați). Era un standard omenesc pe care însă omul nu a reușit să-l atingă.

VERSET CHEIE:

2 Împărați 17:22, 23 și 25:21

CARACTERISTICI:

1. Practic, toți conducătorii au fost răi.
2. Răbdarea lui Dumnezeu față de ei.
3. Sunt menționate numele mamelor pentru toți împărații, fie buni, fie răi.
4. Harul lui Dumnezeu în trimiterea unei treziri spirituale atunci când împăratul și poporul se întorceau la El.
5. Locul important ocupat de profet și lipsa de importanță a preotului.
6. Întârzierea lui Dumnezeu înaintea captivității lui Israel și Iuda.
7. Totala incapacitate a omului de conduce pentru sau în locul lui Dumnezeu.
8. Împărați nelegiuți care au avut fii cu teamă de Dumnezeu; împărați buni care au avut fii nelegiuți.

ÎMPĂRĂȚIA:

Cartea 1 Împărați relatează dezbinarea împărăției. Cartea 2 Împărați descrie colapsul, destrămarea totală a împărăției. Luată împreună, încep cu împăratul David și se încheie cu împăratul Babilonului.

Acestea sunt cărțile domniei omului asupra împărăției lui Dumnezeu.

Scaunul de domnie de pe pământ trebuie să fie în acord cu scaunul de domnie din cer pentru ca binecuvântările să se reverse asupra poporului. Totuși, planul omului nu poate anula scopurile lui Dumnezeu.

SCOPUL:

1 și 2 Împărați continuă narațiunea începută în 1 și 2 Samuel. De fapt, 1 și 2 Samuel împreună cu 1 și 2 Împărați pot fi considerate ca o singură carte. În aceste patru cărți este trasată istoria acestui popor de la o perioadă de mai dezvoltare, influență și expansiune, din vremea lui David și Solomon, până la diviziunea și, în cele din urmă, captivitatea și exilul ambelor împărații.

Învățătura morală a acestor cărți urmărește să arate omului neputința sa de a conduce singur lumea. În aceste patru cărți ne sunt relatate înălțarea și decăderea împărăției lui Israel.

SUMAR:

- I. Moartea lui David – 1 Împărați 1, 2
- II. Gloria domniei lui Solomon – 1 Împ. 3-11
 - A. Rugăciunea lui Solomon pentru înțelepciune – 3, 4
 - B. Construirea Templului – 5-8
 - C. Faima lui Solomon – 9, 10
 - D. Rușinea și moartea lui Solomon – 11

- III. DIVIZIUNEA împărăției – 1 Împ. 12 – 2 Împ. 16
 IV. Captivitatea lui Israel în Asiria – 2 Împ. 17
 V. Declinul și captivitatea lui Iuda în Babilon – 2 Împ. 18-25

1 ÎMPĂRAȚI - COMENTARIU:

Cartea 1 Împărați începe cu moartea lui David și se încheie cu moartea lui Iosafat. Moartea lui David, domnia lui Solomon și dezbinarea împărăției sunt principalele teme ale cărții 1 Împărați.

Domnia nelegiuită a lui Ahab și Izabela și lucrarea spectaculoasă a profetului Ilie constituie punctul culminant al acestei prime cărți a Împăraților.

I. Moartea lui David – Capitolele 1 și 2

Capitolul 1 – David îmbătrânește și este lovit de senilitate. Adonia, un fiu al lui David, profită de starea tatălui său și decide să ocupe tronul lui David. David îl unge împărat pe Solomon sub presiunea exercitată de Natan și Batșeba.

Este evident că David îl dorea pe Absalom ca succesori la tron. După moartea lui Absalom și după ce a avansat în vârstă, David și-a pierdut interesul în ce privește alegerea unui urmaș la tron. Această stare de lucruri a dus la confuzie și la încercarea nereușită a lui Adonia.

Capitolul 2 – Îndemnurile lui David adresate lui Solomon. Îndemnurile lui din versetele 2 și 3 ne descoperă atitudinea lui David față de Solomon. Spunându-i lui Solomon să se întărească și să fie bărbat, David lăsa să se înțeleagă că are prea puțină încredere într-un succesori care fusese crescut în palat, printre femei. David avusese parte de disciplina dură a peșterilor și de viața aspră petrecută în aer liber. Solomon se bucurase până atunci de confort, de lux și de o viață ușoară. Îndemnurile lui David ne descoperă câte ceva despre caracterul lui.

Moștenirea lăsată de David lui Solomon este ignorată adesea.

- (1) El a transferat conducerea națiunii de la casa lui Saul și de la seminția lui Beniamin la Iuda și a întemeiat casa regală a lui David.
- (2) A întemeiat Ierusalimul ca oraș sfânt, centru religios și capitală a tuturor evreilor.
- (3) El a înlăturat idolatria și a impus închinarea la Iehova în toată țara.
- (4) A cucerit multe națiuni care au plătit tribut lui Israel și împăratului. A extins granițele țării până la Egipt în sud, până la râul Eufrat în nord și est, incluzând teritorii mai multe decât în orice altă perioadă a istoriei acestui popor.
- (5) Deși a fost un monarh oriental care avea un harem destul de mare, căsătoriile străine ale lui David erau, în cea mai mare parte, politice și relativ lipsite de stricăciune morală și religioasă.
- (6) David a fost un poet și un muzician îndrăgit de popor, care l-a numit “dulcele psalmist al lui Israel”.
- (7) David a plănuț să construiască Templul care urma să înalțe viața spirituală a poporului și închinarea la Iehova, deși nu i s-a permis să ridice casa Domnului.
- (8) Deși exista încă o oarecare rivalitate între cele seminții din nord și Iuda, situație care a continuat de la moartea lui Saul și a fiului său, David a reușit totuși să unească toate semințiile sub domnia sa și în jurul capitalei de la Ierusalim.
- (9) În momentul morții lui David, poporul Israel era neîntrecut în putere și acte de curaj militar. Poporul se bucura de pace și libertate, fiecare locuind “în liniște sub via lui și sub smochinul lui”.

Moartea lui David conferă o notă de tristețe acestui fragment. Înșelătoria lui Adonia este evidentă în cererea pe care i-o adresează Batșebai. Adonia este ucis, Abiatar înlăturat din preoție, Ioab fuge, dar este prins în cele din urmă și omorât.

Solomon îl numește pe Benaia căpitan al oștirii și îl pune pe Țadoc în slujba de preot. Șimei, cel din casa lui Saul, care l-a blestemat pe David, este executat.

II. Gloria domniei lui Solomon – Capitolele 3-11

Capitolul 3 – Solomon s-a căsătorit cu fiica lui Faraon, dar la momentul acesta el îl iubea pe Domnul (v. 3). Spiritul compromisului era evident în această căsătorie, la fel și eșecul lui în încercarea de a înlătura idolatria din țară.

Solomon s-a rugat pentru înțelepciune. Evident că el se ruga pentru înțelepciune politică, nu pentru discernământ spiritual.

Faptul că Dumnezeu a răspuns la această rugăciune este demonstrat prin metoda pe care a folosit-o Solomon pentru a afla care din cele două femei era cu adevărat mama copilului.

Capitolul 4 – Pacea și prosperitatea deveniseră o realitate (v. 20, 25, 26). Solomon era un prinț al păcii, în timp ce David a fost un războinic viteaz. Solomon și-a cucerit faima datorită înțelepciunii sale. Observați domeniile în care era specialist (v. 32-34).

Capitolul 5 – Solomon îl angajează pe Hiram, împăratul Tirului, pentru construirea Templului. Muncitorii lui erau cei mai buni constructori ai acelei vremi. Pentru construcție a fost nevoie de 30 000 de israeliți.

Capitolul 6 – Solomon începe construcția Templului. A fost folosit modelul cortului întâlnirii din pustie, dar suprafața era de două ori mai mare. De asemenea, era mult mai elaborat, ornamentat și mult mai scump. Simplitatea cortului întâlnirii s-a pierdut și se pare că și nivelul spiritual a scăzut. Există câteva indicii în acest sens. De exemplu, în cortul întâlnirii, lumina venea numai de la lampadarul din locul sfânt, în timp ce Templul avea ferestre înguste. Lumina naturală înlocuiește lumina care vorbește despre Hristos. De asemenea, sunt date măsurătorile pentru heruvimul aflat deasupra scaunului îndurării, în timp ce această măsurătoare nu este dată pentru heruvimul din cort care vorbea despre divinitatea lui Hristos care nu poate fi măsurată.

Versetul 7 ne spune cât de mari au fost costurile construcției Templului. A fost nevoie de 7 ani pentru construcția Templului (v. 38). În jurul Templului se mai aflau multe alte clădiri. Se estimează că această construcție a costat între 2 450 000 000 USD și 4 900 000 000 USD.

Capitolul 7 – Solomon construiește și alte clădiri și comandă execuția unor obiecte speciale:

Propriul palat – 13 ani a durat construcția (v. 1);

Casa din pădurea Libanului (v. 2);

Palatul pentru fiica lui Faraon (v. 8);

Stâlpii pentru pridvorul Templului (v. 23);

Zece lighene de aramă (v. 38);

Articole de mobilier pentru Templu (v. 48, 49).

Capitolul 8 – Slava Domnului a umplut Templul după ce chivotul a fost adus din cortul întâlnirii și a fost instalat în Sfânta sfintelor (v. 10, 11).

Solomon dedică Templul Domnului, având grijă să menționeze meritul lui David (v. 17-20).

Vezi 1 Cronici 22 în care se relatează cum a adunat David toate materialele necesare pentru Templu. De fapt, acesta ar trebui să fie numit Templul lui David.

Rugăciunea de dedicare a Templului pe care o spune Solomon scoate la iveală faptul că el nu avea o concepție primitivă despre Dumnezeu (v. 27). Ideea conform căreia Dumnezeu locuiește într-o casă este de origine păgână.

Templul devine centrul închinării. Lumea urma să vină la Templu să se închine înaintea lui Dumnezeu. În captivitatea sa, poporul Israel trebuia să se întoarcă în direcția Templului și să se roage.

Numărul mare de animale sacrificate (v. 63) nu ridică probleme dacă ne gândim la faptul că au fost ridicate multe altare provizorii cu această ocazie (v. 64).

Capitolul 9 – Dumnezeu îi apare lui Solomon pentru a doua oară (v. 2) și îl încurajează. Dumnezeu stabilește un standard omenesc – David – după care va măsura activitatea tuturor împăraților care vor urma (v. 4).

Faima lui Solomon se răspândește în toată lumea. Hiram nu a fost mulțumit de cetățile pe care i le dăduse Solomon (v. 12).

Capitolul 10 – Vizita împărătesei din Seba dovedește faptul că Solomon reușise să fie un martor al lui Dumnezeu în lumea acelei vremi (vezi și v. 24). Faima lui Solomon se răspândise și mulțimi de oameni veneau la Ierusalim pentru a se închina Dumnezeului viu și adevărat (v. 1). În dispensațiunea prezentă, biserica trebuie să meargă în toată lumea, dar această însărcinare de a merge în toată lumea nu fusese dată lui Israel. Atât timp cât Israel era credincios lui Dumnezeu, acest popor aducea o mărturie înaintea întregii lumi și lumea venea la Ierusalim ca să se închine.

Arderea de tot (v. 5) este jertfa care vorbește cel mai bine despre Hristos și moartea Sa substituțională. Împărăteasa din Seba și întreaga lume au ajuns să afle despre Hristos prin arderea de tot. “Fără vărsare de sânge nu este iertare de păcat.” Mărturia împărătesei din Seba relevă faptul că ea ajunsese să-L cunoască pe Dumnezeu cel viu și adevărat (v. 7-9).

Aceasta este doar una din multele experiențe de acest gen care ar fi putut fi consemnate aici. (Cartea **Faptele Apostolilor** nu consemnează decât anumite convertiri, cum ar fi cea a famenului etiopian.) Acest capitol din **1 Împărați** ne arată că Israel a reușit, pentru o vreme, să fie o mărturie pentru Dumnezeu în lumea din acea vreme.

Versetele 14-21 ne descriu bogăția lui Solomon. Luxul care domnea în împărăția sa este redat în versetul 22. Iată obiectele de lux: maimuțe pentru distracție, păuni pentru frumusețe, aur, argint, fildeș pentru decorațiuni splendide. Este aici o notă de frivolitate, tragică însă și simptomatică. Solomon este chemat să fie o mărturie înaintea lumii și își irosește energia și timpul cu maimuțe și păuni pentru a satisface un capriciu.

Capitolul 11 – Solomon reprezintă eșecul cel mai mare din paginile Scripturii. “Celui ce i se dă mult, i se cere mult.” El a avut șansele și prilejurile cele mai mari, mai mari decât ale oricărui alt om care a trăit vreodată pe acest pământ. Căderea a început când el a refuzat să înlăture falsa religie (1 Împ. 3:3). Ceea ce la început era numai o pată mică, devine ulterior o plagă a leprei. El avea un harem de 1000 de neveste (v. 1-3). Și David a avut un harem, dar al lui era politic, în timp ce al lui Solomon era imoral.

Domnul S-a mâniat pe Solomon (v. 9). Împărăția urmează să fie dezbinată în urma judecății lui Dumnezeu. Totuși, aceasta nu se va întâmpla în zilele lui Solomon, datorită lui David (v. 12, 13).

Ieroboam este promovat de către Solomon, dar pune la cale un complot prin care el urma să conducă revolta celor zece seminții din nord, în conformitate cu profeția lui Ahia (v. 29-31). Când descoperă acest plan, Solomon încearcă să-l omoare pe Ieroboam, dar acesta fuge în Egipt unde rămâne până la moartea lui Solomon.

Capitolul se încheie cu moartea lui Solomon. El a domnit 40 de ani.

III. DEZBINAREA împărăției – 1 Împ. 12 – 2 Împ. 16

Capitolul 12 – Roboam, fiul lui Solomon, îi succede acestuia la tron. Ieroboam se întoarce din Egipt și conduce cele zece seminții, cerând o reducere a taxelor. Sub influența tinerilor din împărăție, după ce refuză sfatul bătrânilor, Roboam respinge cererea de reducere a taxelor. În loc să le reducă, el amenință că le va mări (v. 10, 11). Prin urmare, Ieroboam conduce revolta celor zece seminții. Cartea **1 Împărați** a fost scrisă în această perioadă a dezbinării împărăției (v. 19).

Ieroboam dezbină împărăția atât politic, cât și religios, ridicând un vițel de aur la Betel și unul în seminția lui Dan. Semințiile din nord se dedau la idolatrie (v. 28-30).

Capitolul 13 – Dumnezeu îi mai acordă o șansă lui Ieroboam, trimițând un profet la el cu un avertisment și un semn. Ieroboam pare să se pocăiască pe moment, dar sfârșește prin a se arunca într-o apostazie totală.

Capitolul 14 – Profetul Ahia rostește judecata împotriva lui Ieroboam și îl compară cu David (v. 8).

Roboam, împăratul lui Iuda, conduce poporul în idolatrie și păcat. În vremea aceea a crescut ponderea homosexualității (v. 24).

Șișac, împăratul Egiptului, a atacat Ierusalimul și l-a capturat. El a luat ca pradă scuturile de aur expuse acolo de Solomon. Roboam le înlocuiește cu scuturi de aramă. Împărăția se confrunta cu decăderea și cu dezbinarea inevitabile.

Roboam, fiul lui Solomon, moare.

Acest capitol, care consemnează domnia lui Ieroboam și domnia lui Roboam, dă tonul sordidei istorii a împăraților care vor veni în împărăția dezbinată. Nu a existat nici un împărat bun în împărăția lui Israel din nord. Toți cei 19 împărați au fost răi. În împărăția din sud au fost 20 de împărați, dintre care 12 au fost răi. Numai 8 dintre ei au putut fi etichetați drept împărați buni. Dintre cei 8, numai 5 au fost cu adevărat remarcabili.

Capitolul 15 – Abiam, fiul lui Roboam, a fost succesorul tatălui său pe tronul lui Iuda. El a fost la fel de nelegiuit ca tatăl său (v. 3). David continuă să fie standardul de excelență atât pentru Israel, cât și pentru Iuda (v. 5). (Ieroboam a devenit standardul răului pentru împărăția din nord.) Singura pată neagră din viața lui David este consemnată, nu este acoperită. Abiam nu a făcut nici un lucru demn de menționat, nici rău, nici bun. Moartea lui este înregistrată aici.

După Abiam, la tronul lui Iuda a urmat Asa. Asa poate fi comparat cu David (v. 11). El a condus prima trezire spirituală a națiunii. Cartea **1 Împărați** acordă numai o jumătate de capitol domniei sale, dar cartea **2 Cronici** va aloca trei capitole acestui personaj (14-15-16). Vom cerceta mai mult domnia sa atunci când vom studia cartea aceasta.

Asa a trebuit să-l mituiască pe Ben-Hadad, împăratul Siriei. Între Iuda și Israel a fost război tot timpul cât a domnit Asa. Iosafat a fost succesorul lui Asa la tronul lui Iuda.

Nadab, fiul lui Ieroboam, i-a urmat tatălui său pe tronul lui Israel. El a fost un împărat rău (v. 26).

Baeșa a pus la cale o conspirație împotriva lui, l-a ucis și a domnit în locul său (v. 27, 28). Baeșa a continuat războiul împotriva lui Asa (v. 32).

Capitolul 16 – Domnia rea a lui Baeșa a durat 24 de ani. Fiul său, Ela, a domnit numai doi ani. Căpetenia Zimri l-a ucis pe Ela în timp ce acesta era beat.

Zimri a nimicit toți membri de parte bărbătească ai casei lui Baeșa. El a domnit numai șapte zile, pentru că Omri, căpetenia oștirii lui Israel, a asediat Tirța și a cucerit această cetate. Zimri s-a sinucis dând foc casei în care se afla.

Împărăția din nord a fost împărțită vreme de 4 ani între Omri și Tibni. Tibni a murit și Omri a domnit singur vreme de 8 ani. Omri a construit Samaria și a făcut din ea capitala împărăției de nord. El a aruncat poporul în răul cel mai adânc (v. 25). Modelul lui a fost Ieroboam (v. 26).

Succesorul lui Omri a fost fiul său, Ahab (v. 28). El a fost mai rău decât tatăl său, ba chiar a fost cel mai rău dintre toți împărații (v. 30). El a înrăutățit și mai mult situația prin căsătoria cu Izabela, fata lui Etbaal, împăratul Sidoniților care îi slujea lui Baal. Toate relele la care nu se gândea Ahab îi treceau Izabelei prin minte.

Capitolul 17 – Profetul Ilie este prezentat prin anunțul pe care-l face la curtea lui Ahab, înaintea împăratului și a soției acestuia. El spune că nu va ploua timp de trei ani de zile, mai mult, că va ploua numai la cuvântul său. Apoi el iese la fel de dramatic precum intrase.

Ilie se retrage la pârâul Cherit unde este hrănit de corbi și unde bea apă din pârâu până când acesta seacă. El învață că viața lui nu este mai mult decât un pârâu sec.

Domnul îl trimite pe Ilie la văduva din Sarepta. Vreme de mai multe zile, Ilie a privit vasul de făină gol din care urmau să se hrănească și îi aducea laude Domnului. El a învățat că viața lui nu este altceva decât un vas gol.

Când a murit fiul văduvei, el a învățat că viața lui nu este altceva decât un trup mort. De asemenea, a învățat că viața vine prin contact.

Capitolul 18 – Acesta este unul din cele mai spectaculoase capitole ale Scripturii. Întâlnirea din Ilie și Ahab este dramatică. Observați că Ilie este anunțat de trei ori (v. 8, 11, 14).

Confruntarea este extraordinară pentru că Ilie îi provoacă pe profeții lui Baal (v. 21). Ilie este singur împotriva celor 450 de profeți ai lui Baal. Luther avea dreptate: “Un om împreună cu Dumnezeu formează o majoritate.” Profeții lui Baal folosesc tot felul de incantații pentru a aduce foc din cer peste jertfa pregătită de ei pentru Baal. Ilie privește scena cu un ochi sceptic și plictisit. El folosește armele ironiei și ale sarcasmului. Profeții strigă și mai tare, dar tot fără nici un rezultat. După retragerea lor, Ilie reface altarul din 12 pietre, arătând că poporul Israel este unit. Apoi aranjează lemnele și jertfa. După ce este turnată apa adusă din Mediterana pe Muntele Carmel, Ilie rostește una din cele mai puternice rugăciuni ale Scripturii, scurtă dar eficientă (v. 36, 37).

După uciderea profeților lui Baal, Ilie anunță furtuna care urmează să vină dinspre Mediterana.

Capitolul 19 – Ahab îi spune Izabelei că Ilie a ucis toți profeții lui Baal care fuseseră protejații ei. Ea jură că îl va ucide pe Ilie. Dar când aude acest lucru, Ilie fuge de teama acestei amenințări. Aici vedem pentru prima dată că Ilie era un om cu sentimente reale, la fel ca oricare

dintre noi. El și-a luat privirea de la Domnul și a fugit de această femeie. El a ajuns la Beer-Șeba, unde și-a lăsat slujitorul, pentru ca el să meargă mai departe, în pustie, și să se oprească sub un ienuper cu dorința de a muri.

Este clar că Ilie suferea de pe urma unei epuizări nervoase. El era extenuat atât fizic, cât și psihic. Dumnezeu i-a dat hrană întăritoare și somn din belșug. El i-a spus lui Ilie că drumul este prea lung pentru el (v. 7).

Apoi Domnul l-a muștrat pe Ilie și i-a oferit un spectacol uimitor:

- (1) vânt puternic – dar Dumnezeu nu era în acel vânt;
- (2) cutremur – dar Dumnezeu nu era în acel cutremur;
- (3) foc – dar Dumnezeu nu era în foc.

Lui Ilie i-au plăcut toate acestea. După aceea a venit un susur blând și subțire. Contrar așteptărilor și personalității lui Ilie, Dumnezeu era în acel susur blând și subțire.

Ilie revine în scenă, în mijlocul acțiunii periculoase. Pe drum, el îl cheamă pe Elisei.

Capitolul 20 – Dumnezeu îi acordă lui Ahab o nouă șansă de a se întoarce la El. Un profet al lui Dumnezeu îi promite lui Ahab biruința asupra sirienilor. Dumnezeu îi dă această biruință care părea imposibilă.

Omul lui Dumnezeu îl avertizează pe Ahab că împăratul Siriei se va întoarce, dar îi spune și că Dumnezeu îi va birui și de această dată. Dumnezeu i-a dat într-adevăr biruința, dar Ahab i-a cruțat viața lui Ben-Hadad. Aceasta a fost o dovadă de neascultare față de Dumnezeu. Este pronunțată judecata lui Dumnezeu împotriva lui Ahab (v. 42).

Capitolul 21 – Ahab încearcă să cumpere via lui Nabot, dar acesta refuză s-o vândă. Ahab se întoarce la palat ca un copil răsfățat. Izabela îi promite că îi va obține via. Apoi pune la cale un plan mișelesc în urma căruia Nabot este ucis. Din cale-afară de bucuros, Ahab se duce să ia în stăpânire via. Dumnezeu îl trimite pe Ilie în calea lui Ahab pentru a rosti judecata Lui împotriva împăratului (v. 19). Ahab va muri așa cum a murit Nabot și câinii îi vor linge sângele în același loc.

Nu vă înșelați: Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit. Ce seamănă omul, aceea va și secera. (Galateni 6:7)

Acesta este un alt exemplu în care acționează această lege eternă a lui Dumnezeu. Judecata vizează și linia urmașilor lui Ahab (v. 22) și o are în vedere și pe Izabela (v. 23). Ahab se pocăiește într-o oarecare măsură și Dumnezeu amână judecata, dar nu revocă sentința pronunțată împotriva lui Ahab și a Izabelei.

Capitolul 22 – Este ciudat că Iosafat se aliază cu Ahab, dar ne putem explica acest lucru prin faptul că el s-a căsătorit cu fiica lui Ahab și a Izabelei (2 Împ. 8:16-18). Înainte de a porni la război împotriva Siriei, Iosafat, care avea discernământ spiritual, cere să fie chemat un profet al lui Dumnezeu (v. 5, 7). Este chemat Mica, un profet al lui Dumnezeu (v. 8). El este unul din marii oameni ai lui Dumnezeu. Profetii lui Baal îi spusese deja lui Ahab ce dorise acesta să audă. La început, Mica face apel la sarcasm și umor (v. 15). Observați reacția lui Ahab (v. 16).

Apoi Mica prezintă o pildă ridicolă. Vi-L puteți imagina pe Dumnezeu cerând sfatul vreunei făpturi create de El? (v. 20-23). Acesta este un mod subtil de a-i face mincinoși pe profetii lui Baal. Observați reacția lui Ahab la profeția lui Mica (v. 18). Ahab poruncește ca Mica să fie ținut în închisoare până la întoarcerea lui din luptă. Mica a avut replica de final (v. 28). Ahab nu se va întoarce viu din luptă.

Ahab folosește un vicleșug pentru a nu fi ucis în luptă. El a purtat uniformă unui soldat de rând, în timp ce Iosafat a rămas singurul îmbrăcat în haine împărătești pe câmpul de luptă. Ahab nu a scăpat. Iată ce ironie:

Atunci un om a tras cu arcul la întâmplare și a lovit pe împăratul lui Israel la încheietura platoșei. Împăratul a zis căraușului său: “Întoarce, și scoate-mă din câmpul de bătaie, căci sunt greu rănit.” (v. 34)

Observați că profeția lui Ilie a fost împlinită literă cu literă (v. 37, 38).

Fiul lui Ahab – Ahazia – a fost cel care i-a urmat la tron. Iosafat s-a întors acasă mai trist dar și mai înțelept. El a refuzat să facă o altă alianță cu Ahazia (v. 49).

Cartea **1 Împărați** se încheie cu relatarea despre domnia de doi ani a lui Ahazia care a călcat pe urmele tatălui său, Ahab.

2 ÎMPĂRAȚI - COMENTARIU:

Cea de-a doua carte a Împăraților continuă relatarea începută în prima carte a Împăraților. De fapt, nu există o linie despărțitoare clară între cele două cărți. Istoria domniei lui Ahazia în Israel este începută în 1 Împărați și continuată în 2 Împărați.

Împăratul și profetul iau locul preotului ca mijloace de comunicare ale lui Dumnezeu.

Capitolul 1 – Ahazia, împăratul lui Israel și fiul lui Ahab și al Izabelei a căzut prin zăbrelele odăii lui de sus și a fost grav rănit. Sub influența puternică a mamei sale, Izabela, el trimite soli la Ecron să-l întrebe pe Baal dacă se va vindeca. Într-o ultimă acțiune publică în calitate de profet, Ilie este trimis înaintea solilor cu o mustrare aspră: “Oare nu este Dumnezeu în Israel, de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?” Apoi Ilie vestește moartea lui Ahazia.

Ilie face să se pogoare foc din cer care distruge două detașamente de câte cincizeci de oameni trimise la el de împăratul Ahazia. După aceea, Ilie pleacă împreună cu cel de-al treilea detașament și îi aduce personal mesajul de moarte lui Ahazia. Și se va întâmpla așa cum a spus Ilie.

Capitolul 2 – Acest capitol consemnează înălțarea la cer a lui Ilie. Ilie merge de la Ghilgal la Betel, apoi la Ierihon și ajunge la râul Iordan însoțit de Elisei. Ilie îi spune lui Elisei că va avea o îndoită măsură din duhul lui dacă va vedea înălțarea lui la cer. Ilie desparte apele Iordanului cu mantaua sa și trece pe malul celălalt împreună cu Elisei. Ilie se depărtează de el într-un car de foc (v. 11). Elisei este martorul acestei înălțări (v. 12). Elisei se întoarce și trece Iordanul despărțind apele cu mantaua lui Ilie.

Elisei transformă apele rele de la Betel în ape bune. Pe drumul spre Betel îi apare în cale o ceată de tineri care își bat joc de el. Acest incident este atacat de critici care totuși nu iau în seamă toate faptele.

De acolo s-a suit la Betel. Și pe când mergea pe drum, niște băiețași au ieșit din cetate și și-au bătut joc de el. Ei îi ziceau: “Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!” (2 Împărați 2:23)

“Băiețași” este, în ebraică, *nahar* sau *naar*. Acest cuvânt evreiesc a fost folosit în cazul lui Isaac, când acesta avea 28 de ani, în cazul lui Iosif la vârsta de 39 de ani și al lui Roboam la 40 de ani. Același cuvânt a fost folosit pentru fiii lui Isai (1 Samuel 16:11) și pentru copiii evrei (Daniel 1:4, 17) care aveau cel puțin 17 ani în captivitate, și pentru sodomiții care au atacat casa lui Lot. Acești “băiețași” nu erau copii de grădiniță. Nu Elisei a adus urșii – Dumnezeu este răspunzător pentru acest lucru. Dumnezeu nu a încetat niciodată să judece păcatul și blasfemia.

Acei tineri îl ridiculizau pe Elisei și își băteau joc de înălțarea lui Ilie la cer. Lipsa lor de reverență era o blasfemie pentru că ataca una din marile învățături ale Scripturii:

Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri care vor trăi după poftele lor și vor zice: “Unde este făgăduința venirii Lui? Căci de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii!” (2 Petru 3:3-4)

Vezi și 2 Timotei 3:1-9 și Iuda 7-15. Un fapt evident al acestui episod este acela că Elisei era chel.

Capitolul 3 – Împăratul Ahazia, fiul lui Ahab, nu a avut fii care să-i urmeze la tron, așa că fratele său, Ioram, va domni după el.

Moab se răzvrătește împotriva lui Israel. Iosafat își unește forțele cu Ioram și ambii pornesc la luptă împotriva lui Moab. Iosafat cheamă din nou un profet al lui Iehova. La început, Elisei refuză să vorbească, dar până la urmă răspunde invitației datorită prezenței lui Iosafat (v. 14). Elisei le spune că Dumnezeu le va da și apă, de care aveau urgentă nevoie, și biruința asupra lui Moab.

Capitolul 4 – Acest capitol prezintă cinci minuni făcute de Elisei. Deși există asemănări între minunile făcute de Elisei și cele făcute de Ilie, minunile lui Elisei au o mai mare amploare.

(1) Văduva unuia dintre prooroci este într-o situație extrem de dificilă – cei doi fii ai săi urmează să fie vânduți ca sclavi. Elisei înmulțește untdelemnul.

- (2) O femeie de vază din Sunem îl găzduiește pe Elisei în casa ei (v. 10). Elisei îi promite că va avea un fiu.
- (3) După ce a crescut, fiul sunamitei a murit. Elisei îl readuce la viață (folosind aceeași metodă ca Ilie).
- (4) Fiii proorocilor mănâncă o ciorbă otrăvită; Elisei înlătură efectul otrăvii.
- (5) Elisei hrănește o sută de oameni cu hrană pentru unul.

Capitolul 5 – Naaman, căpitanul oștirii Siriei, vine la Elisei pentru a se vindeca de lepră; ideea aparține unei fetițe din Israel, slujitoarea nevestei lui Naaman. Elisei refuză să-l vadă, dar trimite un mesager care îi spune să se spele în Iordan de șapte ori (v. 10). La început, Naaman refuză să facă acest lucru, din cauza mândriei sale (v. 11, 12). El este convins până la urmă să lase la o parte mândria și să asculte instrucțiunile proorocului. Naaman este vindecat.

Ghehazi, slujitorul lui Elisei, obține o răsplată de la Naaman, fără permisiunea lui Elisei. Elisei rostește o judecată împotriva sa și Ghehazi se umple de lepră.

Capitolul 6 – Minunea cu fierul de la secure care plutește pe apă ne descoperă caracterul proorocului Elisei. El este profesorul îndrăgit al școlii proorocilor. Ei au nevoie de spații mai mari (v. 1, 2). Elisei merge cu ei să taie lemn din valea Iordanului. Atunci are loc acest incident. Fierul securii împrumutate se desprinde și cade în apa râului (v. 4, 5). Unii consideră că studentul a fost neatent și că oricum nu ar fi trebuit să împrumute securea. Ambele acuzații sunt nejustificate, pentru că Elisei nu l-a muștrat. Faptul că Elisei a făcut să plutească pe apă fierul de la secure poate fi considerat doar “mult zgomot pentru nimic”, dacă este comparat cu pogorârea focului din cer. Aici vedem contrastul dintre Ilie și Elisei. Ilie nu ar fi procedat așa sau nici măcar nu s-ar fi ocupat de acest lucru. Eu cred că el ar fi spus: “Fiule, uită de el!” Dar nu și Elisei. Asemenea Domnului nostru, pe el îl interesează fiecare persoană în parte, cu problemele ei. Avem o mare lecție spirituală aici. Omul este pierdut și apele întunecate ale înfrângerii și ale morții au trecut peste el. Numai atunci când crucea este pusă în apele morții poate fi salvat omul și așezat din nou în planul lui Dumnezeu pentru el pentru întreaga veșnicie (v. 5-7).

Elisei îl avertizează pe împăratul lui Israel cu privire la complotul lui Ben-Hadad și astfel îi salvează viața. Ben-Hadad încearcă să-l prindă pe Elisei trimițând o oștire numeroasă la Dotan, unde locuia proorocul. Slujitorul lui Elisei crede că a venit sfârșitul, dar Elisei se roagă ca Domnul să-i deschidă ochii slujitorului său. Dumnezeu îi deschide ochii și slujitorul “a văzut muntele plin de cai și care de foc împrejurul lui Elisei”. Elisei îi conduce pe sirienii orbiți la Samaria unde sunt luați captivi.

Ben-Hadad asediază Samaria. Locuitorii sunt înfometate. Împăratul din Samaria dă vina pe prooroc și încearcă să-l nimicească.

Capitolul 7 – Elisei promite un belșug pentru ziua următoare. Patru bărbați leproși din afara cetății intră în tabăra sirienilor din disperare și o găsesc părăsită. În timpul nopții, Domnul făcuse astfel încât sirienii superstițioși să audă un zgomot mare pe care l-au interpretat a fi o armată puternică pornită să-i atace. Ei au fugit cuprinși de panică și au lăsat în urmă toate proviziile. Leproșii duc populației înfometate a Samariei vestea că este hrană din belșug în tabăra sirienilor.

Capitolul 8 – Elisei prevestește o foamete de șapte ani și o îndeamnă pe mama sunamită să plece din acel ținut. Ea se întoarce la sfârșitul secetei și îi cere împăratului să-i redea pământul. După ce află cine este ea, împăratul îi redă pământul.

Elisei se duce la Damasc, prezice moartea lui Ben-Hadad și venirea la tron a lui Hazael care va distruge Israelul. Hazael se declară nevinovat de astfel de planuri, dar le duce la îndeplinire.

Ioram, fiul lui Iosafat, începe să domnească în Iuda. El calcă pe urmele împăraților lui Israel pentru că este căsătorit cu fiica lui Ahab. Edom și Libna se revoltă împotriva lui. Ioram moare după o domnie de 8 ani. El este urmat la tron de fiul său, Ahazia, care se alătură lui Ioram, împăratul lui Israel în lupta împotriva lui Hazael, împăratul Siriei. Ioram este rănit.

Capitolul 9 – Elisei îl trimite pe unul din fiii proorocilor la Iehu, la Ramot, în Galaad pentru a-l unge ca împărat al lui Israel și pentru a declara judecata împotriva casei lui Ahab. Iehu este proclamat împărat de către armată. El îi ucide pe Ioram, împăratul lui Israel, pe Ahazia, împăratul lui Iuda și pe Izabela. Izabela încearcă să-l seducă pe Iehu făcând apel la farmecele sale feminine (v.

30) dar este prea bătrână (v. 33). Profeția lui Ilie este împlinită întocmai (v. 36, 37). Este sfârșitul înfricoșător al unei femei înfricoșătoare.

Capitolul 10 – Casa lui Ahab este nimicită prin uciderea celor 70 de fii. Iehu a ucis de a mai rămas. De asemenea, Iehu îi ucide pe frații lui Ahazia, împăratul lui Iuda. Iehu pretinde că se închină la Baal pentru a-i aduna pe toți adepții lui Baal. Când toți aceștia se adună la un loc, Iehu poruncește să fie omorâți. Iehu îndepărtează din Israel închinarea la Baal (v. 27, 28), dar nu revine la închinarea înaintea lui Iehova. El se întoarce la nivelul josnic al închinării la vițelul de aur instaurat de Ieroboam (v. 29). Totuși, Dumnezeu îi recunoaște meritele și îl răsplătește (v. 30).

Începe declinul lui Israel ca mare împărăție (v. 32).

Iehu moare și este urmat la tron de fiul său Ioahaz (v. 34, 35).

Capitolul 11 – Când vede că fiul ei, Ahazia, a fost ucis de Iehu, Atalia – această fiică sângeroasă a Izebelei – își propune să nimicească descendenții lui David. Ea îi ucide pe toți urmașii din această familie împărătească. Scapă numai Ioas care este ascuns de o soră a lui Ahazia.

Când Ioas împlinește șapte ani, el este arătat conducătorilor împărăției care pun la cale un plan pentru înlăturarea de la putere a sângeroasei Atalia. Ea este ucisă și Ioas ajunge împărat la 7 ani (v. 21).

Preotul Iehoiada conduce o mișcare de întoarcere la închinarea la Iehova (v. 17). Închinarea la Baal care invadase Iuda este desființată (v. 18).

Capitolul 12 – Ioas domnește 40 de ani și face ce este drept înaintea Domnului (v. 2). Este îndreptată starea preoției și Templul este reparat.

Sirienii ocupă cetatea Gat. Ioas este nevoit să plătească o răscumpărare lui Hazael, împăratul Siriei, pentru a evita ocuparea Ierusalimului. Ioas este ucis în urma unei conspirații a slujitorilor săi. Fiul său, Amația, a domnit în locul său.

Capitolul 13 – Ioahaz, fiul lui Iehu, domnește 17 ani peste Israel și calcă pe urmele pline de păcat ale lui Ieroboam.

În disperare de cauză, el se întoarce la Domnul atunci când este asuprit de împăratul Siriei. Domnul îi eliberează, dar ei se întorc din nou la păcatele lui Ieroboam. Ioahaz moare de moarte naturală.

Ioas, fiul lui Ioahaz, îi urmează tatălui său la tron. Nimic important nu este consemnat în timpul domniei lui, în afară de faptul că reia războiul împotriva lui Iuda în timpul domniei lui Amația.

Elisei se îmbolnăvește de o boală incurabilă. El este vizitat de împăratul Ioahaz al Israelului, căruia proorocul îi făgăduiește biruința asupra sirienilor. Elisei moare. Sirienii asupresc Israelul, dar Dumnezeu este bun și îndurător (v. 23).

Capitolul 14 – Amația, fiul lui Ioas, urmează la tronul lui Iuda și el face ce este drept înaintea Domnului, deși nu s-a ridicat până la înălțimea standardului reprezentat de David (v. 3). El este învins de Ioas, împăratul lui Israel, care cucerește Ierusalimul, face o spărtură de 400 de coți în zidul cetății și ia aurul și argintul din Casa Domnului. Amația este ucis la Lachiș.

Azaria, fiul lui Amația, este făcut împărat peste Iuda. Ieroboam al II-lea, împăratul lui Israel, domnește 41 de ani și face numai ce este rău înaintea Domnului. El face aceleași păcate ca Ieroboam I. El reface granița Israelului după cuvântul lui Iona, fiul lui Amitai. Aceasta este o referință istorică la Iona și confirmă faptul că Iona a existat cu adevărat și a fost profet în Israel (v. 25). Ieroboam al II-lea moare de moarte naturală și este urmat la tron de fiul său, Zaharia.

Capitolul 15 – Azaria sau Ozia, împăratul lui Iuda, este un împărat bun, dar din cauză că își asumă funcția de preot și intră să ardă tămâie, este lovit cu lepră (2 Cronici 26:15-21). Fiul său, Iotam, îi urmează la tron (vezi Isaia 1:1).

Zaharia, ultimul din linia neamului lui Iehu, este ucis de Șalum după o domnie de șase luni. Șalum domnește numai o lună. Menahem îl înlătură de pe tron și îl omoară pe Șalum. Apoi domnește vreme de 10 ani și face ce este rău înaintea Domnului, la fel ca Ieroboam.

În timpul acesta, Pul, împăratul Asiriei pornește război împotriva lui Israel și Menahem plătește 1 000 de talanți de argint pentru a-și păstra împărăția. După moartea sa, fiul său Pecahia se

urcă pe tronul lui Israel, dar nu rezistă decât doi ani, până când căpetenia oștirii, Pecah, uneltește înlăturarea lui și îl ucide.

În timpul domniei lui Pecah, împăratul Asiriei – Tiglat-Pileser – vine împotriva lui Israel și ia captivă seminția lui Neftali. Pecah este omorât de Osea. Iotam domnește în Iuda și este recunoscut ca un împărat bun.

Capitolul 16 – Ahaz, fiul lui Iotam, îi urmează la tron. El este un împărat rău care calcă pe urmele tuturor celorlalți împărați răi ai lui Israel (v. 2, 3).

Rețin, împăratul Siriei și Pecah, împăratul lui Israel, invadează Iuda, fără să poată ocupa însă Ierusalimul (vezi Isaia 7-10). Ahaz cere ajutor Asiriei și asirienii cuceresc Damascul.

Cuvântul “evrei” este folosit pentru prima dată în Biblie în versetul 6.

IV. CAPTIVITATEA LUI ISRAEL în Asiria – Capitolul 17

Capitolul 17 – Salmanasar, împăratul Asiriei, pune stăpânire pe împărăția din nord și cere tribut. Când descoperă că împăratul Osea a pus la cale o conspirație împotriva lui, el asediază Samaria și, după trei ani, ia semințiile din nord în captivitate.

Iată motivele pentru care a îngăduit Dumnezeu ca Israel să fie dus în robie:

(1) Neascultarea de Dumnezeu (v. 13) –

Domnul a înștiințat pe Israel și Iuda prin toți proorocii Lui, prin toți văzătorii, și le-a zis: “Întoarceți-vă de la căile voastre cele rele, și păziți poruncile și rânduielile Mele, urmând în totul legea pe care am dat-o părinților voștri și pe care v-am trimis-o prin robii Mei proorocii.”

(2) Ei s-au îndoit de Dumnezeu (v. 14; vezi și 2 Cronici 36:15, 16)

Dar ei nu au ascultat, și-au înțepenit grumazul, ca și părinții lor, care nu crezuseră în Domnul, Dumnezeul lor.

(3) L-au sfidat pe Dumnezeu (v. 15) prin refuzul lor de a sărbători anul sabatic vreme de 490 de ani –

Ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia; până ce țara și-a ținut Sabatele ei și s-a odihnit tot timpul cât a fost pustie, până la împlinirea celor șaptezeci de ani. (2 Cronici 36:21)

Istoria acestui popor este istoria fiecărui individ (Romani 1:5; 16:20, 26; Fapte 7:51; Evrei 12:16).

Asiria aduce străini pentru a coloniza țara – samaritenii sunt menționați pentru prima dată (v. 29).

V. DECLINUL ȘI CAPTIVITATEA LUI IUDA în Babilon – Capitolele 18-25

Capitolul 18 – Ezechia, fiul lui Ahaz, îi urmează acestuia la tron și este un împărat deosebit de bun (v. 3). În timpul domniei lui are loc o trezire spirituală (v. 4, 5). Ezechia îi învinge pe filistenii, dar Sanherib, împăratul Asiriei, invadează Iuda și amenință Ierusalimul. Rabșache, căpetenia oștirii asirienilor, îl insultă pe Ezechia și încearcă să-l înspăimânte.

Capitolul 19 – El reușește acest lucru, pentru că Ezechia se îmbracă în sac și se duce la Casa Domnului să se roage. În același timp, el trimite un sol la Isaia. Isaia îi trimite un mesaj de încurajare (v. 6, 7). Rabșache prinde curaj și Îl provoacă pe Dumnezeul lui Israel trimițându-i lui Ezechia o scrisoare ofensatoare. Ezechia se duce în Casa Domnului și întinde scrisoarea înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu îi răspunde prin Isaia și îi spune că El va întoarce înapoi oastea asirienilor (v. 28, 32-34). Dumnezeu nimicește 185 000 de soldați asirieni. Sanherib se întoarce acasă unde este omorât.

Capitolul 20 – Ezechia se îmbolnăvește și este pe moarte (v. 1). El se roagă pentru vindecare și Dumnezeu îi ascultă rugăciunea. Acesta este cazul unui om care ar fi trebuit să moară la momentul potrivit. După însănătoșirea sa, Ezechia face trei lucruri nesăbuite:

(1) Le permite ambasadorilor din Babilon să-i vadă vistieriile (v. 12-19).

(2) Îl are ca fiu pe Manase – cel mai rău împărat (21:2, 9, 16, 17).

(3) Inima lui Ezechia se umple de mândrie (2 Cronici 32:25).

Este clar că aceasta este o secțiune importantă pentru că este înregistrată de trei ori în Cuvântul lui Dumnezeu (și în 2 Cronici, și în Isaia).

Capitolul 21 – Manase, fiul lui Ezechia, este cel mai rău împărat, întrecându-i în răutate chiar și pe Ahab și Izabela. (Dacă Manase avea 12 ani când a început să domnească și Ezechia a domnit 14 ani după însănătoșirea sa, înseamnă că Manase s-a născut după refacerea lui Ezechia.) Succesorul lui Manase este Amon, un împărat la fel de rău ca tatăl său (v. 20). Slujitorii uneltesc împotriva lui și îl omoară în casa lui. După el vine la domnie fiul său, Iosia.

Capitolul 22, 23 – Iosia începe să domnească la vârsta de 8 ani și domnește vreme de 31 de ani (v. 1). El este unul din cei mai buni împărați care au domnit după Solomon (v. 2). Vine o mare și necesară trezire spirituală pentru acest popor. Marele preot Hilchia este sfătuitorul, asistentul și consilierul său. Sunt dați pașii trezirii:

- (1) Templul este reparat (22:3-6);
- (2) Întorcerea la Cuvântul lui Dumnezeu (22:8-10);
- (3) Convingerea de păcat (22:11-13);
- (4) Înlăturarea idolatriei (23:4);
- (5) Înlăturarea imoralității (23:7);
- (6) Reînstituirea Paștelui (23:21-23 și 2 Cronici 35:18);
- (7) Continuarea reformei (23:8-20).

Iosia este omorât de Faraon Neco, împăratul Egiptului. Fiul lui Iosia, Ioahaz domnește 3 luni, după care împăratul Egiptului îl pune împărat pe Eliachim, un alt fiu al lui Iosia, și îi schimbă numele în Ioiachim. Ioiachim face ce este rău înaintea Domnului (v. 37).

Capitolul 24 – Nebucadnețar, împăratul Babilonului, îl atacă pe Ioiachim și Iuda este nimicit (v. 2). Aceasta este judecata lui Dumnezeu asupra poporului din cauza păcatelor lui Manase (v. 3, 4).

După moartea lui Ioiachim, care domnește 11 ani, fiul său îi succede la tron și domnește doar 3 luni. El este un împărat rău (v. 9). Împăratul Babilonului îl prinde, atacă Ierusalimul și îi ia captivi pe toți conducătorii din Ierusalim – printre aceștia se numără și Daniel împreună cu cei trei tineri băieți evrei (v. 14, 15). Nebucadnețar îl ia în robie și pe Ioiachim și îl pune pe unchiul său, Matania, împărat peste Iuda și îi schimbă numele în Zedechia. Și Zedechia este un împărat rău. El se răzvrățește împotriva lui Nebucadnețar (v. 19, 20).

Capitolul 25 – Nebucadnețar a venit cu toată oștirea împotriva Ierusalimului. El distruge cetatea și îi deportează pe locuitorii ei. Lui Zedechia îi sunt scoși ochii după ce a fost obligat să vadă uciderea propriilor fii (v. 7). Nebucadnețar arde Templul (v. 9) și transportă toate lucrurile de valoare la Babilon, inclusiv vasele din Templu. Ierusalimul este distrus total.

Ghedalia este pus guvernator și devine obiectul supus al împăratului Nebucadnețar (v. 24). Nu trece mult și este ucis. Oamenii care au mai rămas fug în Egipt. Ioiachim este eliberat din închisoarea babiloniană și îi este dat un loc de cinste.

TABEL CRONOLOGIC AL ÎMPĂRAȚILOR LUI IUDA ȘI ISRAEL

IUDA – Sud			ISRAEL - Nord		
Împărat	Anii de domnie	Caracter	Împărat	Anii de domnie	Caracter
1. Roboam	931-913 î.Hr.	Rău	1. Ieroboam I	931-910 î.Hr.	Rău
2. Abiam	913-911	Rău	2. Nadab	910-909	Rău
3. Asa	911-870	Bun	3. Baeșă	909-886	Rău
			4. Ela	886-885	Rău
			5. Zimri	885	Rău
			6. Omri	885-874	Rău
4. Iosafat	870-848*	Bun	7. Ahab	874-853	Rău
5. Ioram	848-841*	Rău	8. Ahazia	853-852	Rău
6. Ahazia	841	Rău	9. Ioram	852-841	Rău
7. Atalia	841-835	Rău	10. Iehu	841-814	Rău
8. Ioas	835-796	Bun	11. Ioahaz	814-798	Rău

9.Amația	796-767	Bun	12.Ioas	798-782*	Rău
10.Azaria	767-740*	Bun	13.Ieroboam2	782-753*	Rău
11.Iotam	740-732*	Bun	14.Zaharia	753-752	Rău
12.Ahaz	732-716*	Rău	15.Șalum	752	Rău
13.Ezechi a	716-687*	Bun	16.Menahe m	752-742*	Rău
14.Manas e	687-642*	Rău	17.Pecahia	742-740	Rău
15.Amon	642-640	Rău	18.Pecah	740-732*	Rău
16.Iosia	640-608	Bun	19.Osea	732-722	Rău
17.Ioahaz	608	Rău			
18.Ioachi m	608-597	Rău			
19.Ioachin	597	Rău			
20.Zedech ia	597-586	Rău			

(Distrugerea Ierusalimului; captivitate)

(Capturarea Samariei și captivitatea lui Israel)

*Co-regent